

„ÎNTÂMPLARE” SAU PROVIDENȚA

LUI DUMNEZEU ? [Dr. E. Doenges]

FRAȚII CARE SE ROAGĂ (VI)

Așa că s-a dus să-i viziteze și pe ceilalți frați. Pe drum, cineva i-a strigat :
„Bună ziua Iulius ! Cum îți merge ? Am auzit că L-ai fi găsit pe Mântuitorul.”

Este un prieten din tinerețe, cu care a mers la școală și care între timp a devenit proprietar de fabrică.

„Da”, a răspuns el. El a devenit Mântuitorul meu și ce a făcut El pentru mine, nu pot să-ți spun.”

„Și ce vei face de acum încolo ? Ai un loc de muncă ?”

– „Nu. Am venit aici condus de Domnul ; așa cred. El mă va ajuta în continuare.”

„Da, dar lucrul acesta este bun. Ascultă, eu am nevoie de un om de încredere, ca supraveghetor în fabrica mea.

Știu că ai cunoștințele și priceperea pentru funcția aceasta bună.

Ai vrea să ocupi acest post?”
Astfel a putut Iulius să preia curând postul și de atunci s-a dovedit a fi un om curajos, loial, de nădejde în meseria lui, dar în același timp și ca un copil binecuvântat al lui Dumnezeu, smerit, plin de pace și înțelepciune.

Foaia Creștinului poate fi citită (și descărcată de) pe : www.cezareea.ro/foaia-crestinului.

ORARUL SLUJBELOR BISERICII

DUMINICA	9 – 12
	18 – 20
JOI	18 – 20

Live pe : www.cezareea.ro
VĂ AȘTEPTAM CU DRAG !

**„Să trăiești în pace, și pacea să fie cu casa ta și cu tot ce este al tău” !
I SAMUEL 25 : 6**

Cine a biruit? Dumnezeu sau întâmplarea? Da, cititorul meu: Dumnezeu și harul Său. El a ascultat rugăciunea neîncetată a alor Săi.

ÎNCĂ O POVEȘTIRE DESPRE UN BEȚIV (I)

„Am primit odată”, așa povestea negustorul E., „scrisoarea unui partener de

În timp ce îi răspundeam, am observat că aducătorul, un muncitor, căruia povara desfrâului îi era scrisă pe chip cu litere mari, privea țintă unul dintre tablourile cu Hristos, atârnat pe perete.

Mi s-a părut că am văzut și lacrimi în ochii lui. Când i-am înmănat scrisoarea de răspuns cerută, m-am convins de obiectivitatea observației mele și nu m-am putut abține să nu întreb omul despre motivul lacrimilor lui.

A răspuns sincer : „Ori de câte ori mă gândesc la Hristos, îmi vine să plâng. Isus este Mântuitorul lumii; dar pe mine nu mă poate mântui ; căci pe mine m-a legat în lanțuri diavolul beției și cu siguranță mă va duce în iad ...

[**Continuarea în numărul viitor** | Preluare din cartea : „Întâmplare” sau Providența Lui Dumnezeu ? | O culegere de povestiri din viață | Editat de Dr. E. Doenges, Darmstadt | Editura : Frații Doenges din Dillenburg | Tipografia: A. Richter, Dillenburg]

ANUL XI, NR. 496 I 11 MAI 2025

www.cezareea.ro

Foaia Creștinului

- Editorial
- Lumini peste veacuri (II)
- Cum pot fi mântuit ?
- Frații care se roagă (VI)
- Cărbuni aprinși (I)

„Domnul este lumina și mântuirea mea :
de cine să mă tem ?
Domnul este sprijinitorul vieții mele :
de cine să-mi fie frică ?”
[PSALMUL 27 : 1]

Editorial. Marea de furtună (II)

În acea zi era o furtună biciuitoare de noiembrie, care făcea ca valurile încununate de spumă să se rostogolească cu putere la mal.

Dar pentru locuitorii plajei lucrul acesta nu era nimic neobișnuit. A venit seara, furtuna urla, marea făcea tărboi, ploaia vâjâia, noaptea a acoperit uscatul și marea cu beznă neagră. Țăranul s-a întins comod în patul lui cald.

La miezul nopții toată familia s-a trezit speriată din somnul adânc, de icnitul, scârțâitul, pocnetul bănelor acoperișului și de zgomotul puternic, straniu al furtunii. Însă, cu încredere în casa bine și solid construită, s-au culcat la loc.

Dar la ora două, slujitorii s-au năpustit din grajdul cailor în casă : „S-a spart duna. Apa se revarsă din toată părțile încoace !” Apa deja pătrundea în grajduri.

Zadarnic au încercat să înhame vreo căruță pentru a fugi ; n-a mai rămas nimic de făcut, decât să mâne animalele și caii din grajduri, ca să caute salvarea spre interiorul țării ; apoi familia cu copiii și slujitorii s-au grăbit să intre în casă, unde apa intra deja cu putere în pivniță și în odăi și au căutat adăpost în pod.

Au petrecut acolo ore pline de teamă în casa care se clătina și gemea, spre care valurile și furtuna veneau duduind cu o forță neconținută.

Atunci a învățat bărbatul tremurând, înainte să se facă ziuă, din gura copiilor lui, să-L cheme pe Dumnezeu și să se roage pentru salvare, până s-a ivit ziua. Când s-a luminat, a privit pe geamul podul ; și ce a văzut ?

Duna dispăruse sfâșiată și înghițită de valuri. Șura era dărâmată, conținutul ei și bărnele fuseseră smulse de valuri.

Dar uriașul acoperiș de paie al șurei era aruncat spre casă în așa fel, încât o proteja ca un spărgător de valuri împotriva loviturilor distrugătoare ale mării.

[Continuare pe pagina 2]

[Continuarea de pe pagina 1]

Aceeași mână a lui Dumnezeu care a dezlegat marea și a sfărâmat duna, pentru a lăsa un batjocoritor obraznic să secere ceea ce au semănat vorbele lui, aceeași mână a ascultat rugăciunea copiilor și a dăruit salvare casei prin acoperișul de paie al șurei aruncat acolo.

Acest bărbat era de acum înainte vindecat de necredință ; dacă o fi găsit mântuirea veșnică prin credința în sângele lui Isus, după ce Dumnezeu a făcut lucruri așa de mari pentru el, Domnul știe.

Dar tu, prietene, nu măsoara mărimea și puterea lui Dumnezeu și făgăduințele Cuvântului Său cu măsura rațiunii tale mici - mici !

Crede ceea ce este de nemăsurat și de negrăit, că Fiul lui Dumnezeu a venit din slavă ca să moară pentru păcătoșii pierduți, pentru vrăjmașii Lui, ca să-i împace pe veci !

Dacă tu crezi lucrul acesta cu credința inimii, această minune de nespus a dragostei lui Dumnezeu, dacă ai trăit această realitate de neînțeles, că mâinile milostive ale lui Dumnezeu te-au apucat pe tine, cel pierdut, pentru mântuirea veșnică, atunci îți pui mâna pe Biblie și spui : știu că Cuvântul lui Dumnezeu este indestructibil, infailibil, mai sigur și mai credincios decât tot ce născocoște și planifică mintea oamenilor.

Cărbuni aprinși

„Prea iubiților, nu vă răzbunați singuri; ci lăsați să se răzbune mânia lui Dumnezeu; căci este scris: „Răzbunarea este a Mea ; Eu voi răsplăti”, zice Domnul. Dimpotrivă : dacă îi este foame vrăjmașului tău, dă-i să mănânce ; dacă îi este sete, dă-i să bea; căci dacă vei face astfel, vei grămădi cărbuni aprinși pe capul lui.” (Romani 12 : 19 - 20)

De câte ori nu auzim : „*Într-adevăr, vreau să te iert, dar niciodată nu voi putea să uit*”.

Acesta este limbajul acelor care iartă numai cu buzele, dar păstrează în inimă ghimpele.

Hans Joachim von Zieten, marele husar al Prusiei, a avut în anii tinereții lui, pe când era încă locotenent la dragoni, un dușman neînduplecat, plin de ură în persoana unui căpitan de cavalerie din regimentul lui.

Acesta a reușit să facă, prin calomnie și reclamații false, ca Zieten să fie pedepsit la început cu un an de închisoare politică în fortăreață, iar apoi și-a pierdut rangul și poziția.

Aceste drumuri grele i-au slujit lui Zieten spre mântuire ; el a devenit un creștin credincios care se ruga.

Când s-a întors acasă mulți ani mai târziu, încununat cu onoruri, cu rang de colonel din primul război silezian, a intrat în camera lui un bărbat înfometat, îmbrăcat sărăcăcios, care s-a prăbușit la picioarele lui și i-a cerut stăruitor milă și pomană.

Zieten și-a recunoscut dușmanul neîndurător, acum în adâncă mizerie din cauza glumelor proaste și a lașității.

Atunci Zieten l-a ridicat afectuos, i-a garantat deplină iertare, deplină uitare a tuturor celor petrecute și prin ajutor îmbelșugat a îngrămadit cărbuni aprinși pe capul dușmanului său.

Zieten a găsit în rănile lui Isus iertare pentru marea vină a păcatului său, așa că a învățat nu numai să ierte și să uite, ci și să-și iubească dușmanii și să răsplătească răul cu bine ...

[Continuarea în numărul viitor. Preluare din : *Mărturiile unui vechi soldat către camarazii lui* | V | Georg von Viebahn, BERLIN | 1900 | Societatea Evanghelică germană de cărți și tractate | Ackerstrasse 142]

Lumini peste veacuri

Volumul II [Petru Popovici]

CAPITOLUL 11

ADONIRAM JUDSON

Apostolul Burmei

Judson fu luat și dus în stare de arest. Ana îndată a dat o sumă de bani lui Moun, cu rugămintea să-i urmeze și dacă se poate să le dea bani, căci în Burma toți așteptau mită, ca să-i ușureze situația soțului ei.

Când Moun se întoarse, îi spuse Anei că n-a reușit. Ei aveau ordin aspru de arestare a lui, că pe drum s-au oprit și l-au legat mai strâns, că l-au dus la guvernator, unde erau adunați toți consilierii orașului.

Acolo a fost citit ordinul regelui de trimitere a lui Judson la închisoarea celor condamnați la moarte. Era acuzat de ceva ce niciodată n-a făcut.

Iar din acel loc, nimeni nu putea scăpa decât cu intervenția specială a regelui. De la guvernator a fost dus la o închisoare întunecoasă și murdară și aruncat într-o celulă pe care scria :

„Let mayoon” adică „nu slăbi mâna”. Prin aceasta se înțelegea că schingiuitorii trebuiau să folosească tot felul de torturi, să fie fără cruțare.

Noaptea aceea a fost o noapte de groază pentru Judson.

Doar ziua judecății va putea arăta suferințele ce le-a îndurat acolo. Tot așa a fost o noapte de groază pentru Ana, care știa că soțul ei se află acum în celula condamnaților la moarte. Și acolo a rămas 18 luni.

De atunci, Ana a început seria intervențiilor desperate. Din informațiile culese, știa că în celule sunt mormane de murdărie omenească, cu o duhoare insuportabilă, cu păduchi, cu tot felul de gânganii și șobolani, un loc infernal.

Celulele nu aveau geamuri pentru lumină și aerisire, iar ziua căldura înăbușitoare se ridica la peste 40 de grade Celsius.

Judson a fost pus în cinci lanțuri grele, legat scurt încât călcâiul unui picior nu putea ajunge la vârful degetelor celui alt.

În plus, de lanțuri târa o bucată de grindă. Lanțurile au fost așa de strânse pe picior încât semnele acelor lanțuri le-a purtat până la moarte.

În „Cartea Martirilor” de Fox, Zondervan, 1964, paginile 151-170, ani găsit redată scrisoarea Anei cu descrierea suferințelor lor, în timpul întemnițării lui Judson, adresată fratelui său.

Ea spune că, după arestarea lui, pe data de 8 iunie 1824, magistratul însoțit de 10 oameni bătărași au venit la casa lor pentru percheziție ... [\(Continuarea va fi în numărul viitor\)](#)

UNDE ÎȚI VEI PETRECE VEȘNICIA? CUM POT FI MÂNTUIT ?

1. Nu există om fără păcat : „*Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu*”. [Romani 3 : 23]

2. Pentru un singur păcat, omul este / va fi condamnat : „*Fiindcă plata păcatului este moartea ...*”.

3. Mântuirea este posibilă numai prin Isus : „ ... *darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru*”. [Romani 6 : 23]

*„Fiindcă atât de mult **a iubit** Dumnezeu lumea, că **a dat** pe singurul Lui Fiu, pentru ca **oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică**”.* [IOAN 3 : 16]

**„Doamne Isuse,
vino te rog și în viața mea !”**

[Continuare pe pagina 4]